

Маладзёвы Весьнік

№5(10)

Красавік 1998

Выданьне Маладога Фронту

ДЗЕНЬ СЬМЕХУ

Філія III 18

■ Там паніка. Хтосьці адчуў свой апошні час і ўваччу ўжо тагасьветны вагонь. Хтосьці распытвае стойленых пасажыраў, з жывёльнаю прагай ірвецца да месца ў шлюпцы. **Тытанік — ст. 2**

■ Нашую ўвагу прыцягнула падзея, што адбылася ў Менску ўначы з 28 лютага на 1 сакавіка 1998 г., калі вузенькі серп маладзкіка быў зацягнуты брудна-шэрымі хмарамі. Я маю на ўвазе не надыход каляндарнае ясны. У тую ноч адбылося яшчэ нешта: на сьценах дамоў зьявіліся надпісы. **Ідзе я? — ст. 5**

1 красавіка 1998 г. у Магілёве шырока адзначалі Дзень Сьмеху.

Не засталіся ўбаку ад урачыстасьцяў і магілёўскія маладафронтаўцы.

У 17:30 на самым людным месцы горада зьявілася незвычайная апошнім часам для Магілёва купка людзей. У руках яны трымалі... партрэт ППРБ А.Р. Лукашэнкі, сашавы сыягі ды плякаты кшталту “Лукашенко — наше солнце!”. Натопі цікаўных не прымусіў сябе чакаць... Ад іх не адсталі й “ахоўнікі парадку”, якія хуценька прапанавалі ну вельмі здзіўленай моладзі прайсьці ў бліжэйшы пастарунак, пашматаўшы некалькі плякатаў, але не крануўшы й пальцам Вусатага ды Чыровона-зялёнае...

Вы запытаецеся пра вынік? Вынік быў такі: сустаршыня Маладога Фронту Алесь Асіпцоў, сябра Цэнтральнае Рады МФ Ясь Абадоўскі, сябра Цэнтральнае Рады МФ, старшыня Магілёўскага Маладога Фронту Андрус Кавалёў атрымаюць позвы ў суд за “незаконнае пікетіраваньне”, а Аляксей Бацкоў, сябра Магілёўскае Рады МФ ды Аганэс Мурадзян за “распространеніе печатных изданий, изготовленных с нарушением установленного порядка...”

Тымчасам каля раўсу з паўсотні разьёшаных малойчыкаў-нацыяналістаў нэрвалалі падпалкоўніка, які складаў пратаколы...

...І хлопцаў адпусьцілі!

Дзень Сьмеху працягваўся ўжо на волі.

У сувязі з буйнамаштавымі магілёўскімі акцыямі апошніх тыдняў у МВ №6(12) — вялікае інтэрвію лідара магілёўскага Маладога Фронту Алеся Асіпцова.

■ Ё-маё, не магу ўрубіцца ўва ўсе гэтыя выбаркі ды разборкі. Ці то яны непераборлівыя, ці перавыбарлівыя — лідзеры нацыі, адно слова.

Вырабы’99 — ст. 8

■ Як на Вашую думку, хто — чарнявыя, бялявыя ці, можа, лысыя ў палоску — зьяўляюцца сапраўдным колерам нацыі?

Двубой — ст. 4

■ 15 красавіка ў менскім клюбе “Рэзэрвацыя” адбудзецца трэцяя па ліку канцэрт-акцыя — дыскатэка “Вольныя танцы”.

Вольныя танцы ў вольнай краіне — ст. 3

Аляксей Шыдлоўскі

ЗА КРАТАМІ

24 лютага засуджаны на паўтары гады пазбаўленьня волі за надпісы “Жыве Беларусь!”, “Я люблю Беларусь!”. Адсядзеў ужо паўгады пад сьледзтвам. Выкінуты з унівэрсытэту. Лёша, мы будзем змагацца за цябе!

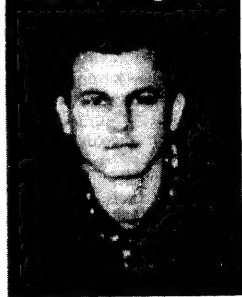

Вадзім Кабанчук у пятніцу, 27 сакавіка быў вызвалены ў залі суда з прысудам “тры гады ўмоўна”. Вадзім трымаўся малойцам, і ягонымі першымі словамі на волі быў вокліч: “Жыве Беларусь!”

Улады перапужаліся ўзнятай пасьля суду Лабковіча-Шыдлоўскага кампаніі маладзёвага супраціву ў Менску, Магілёве, на Гарадзеншчыне, у Стоўбцах.

Нас баяцца — значыць, перамога бліжкая!

НА ВОЛІ

ТЫТАНІК

Так, гэта трэба ўбачыць. Народ валам прэ ў кіна-тэатры, рассяджаецца перад сыяной экрану й моўчкі чакае.

Ён плыве — грандыёзны, скрозь браняваны, чорны. Дым зь дзесяціпавярховай трубы. Акіян аж бурліць ад вінта.

Кожны, кожны чакае, калі раптоўна праб'е падводны таран. Калі ўздрыганецца Тытанік.

Гэта прэм'ера!.. Гэта яго, усяўладнага, непатапляльнага прэм'ера Чарнамырдізіна!.. Разам з усім грузам міністрэўскіх партфэляў. На шыю павесілі ордэн, быццам ужо непатрэбны якар. Стоп, машина... Позна. Ніхто не чакаў такіх калясальных падводных глыбаў. І яны, уладавы караблю, замёрлі, адчуваючы, як у аграмаднае чэрава бурляць праз прабоіны тоны ледзяное вады, як стыне ў жылах кроў, як наліваецца халодным, сьмяротным цяжарам днішча Тытаніку.

Колькі ў нас часу, капітан? Куранты праб'юць 2000, і ўся Імпэрыя пойдзе на дно. Хутчэй, пакуль ёсьць магчымасьць сесць у шлюпкі! Хвіліны, бяспэжныя, таюць, як лёд у келіху зь віскі. Немыя віскі...

Гэта ведаюць толькі адзінкі — і яны ўжо цішком спускаюцца да вады. Двухтысячны год набліжаецца, як ледзяная гара. Не, гэта мы нясемся насустрач яму, і немагчыма спыніцца. Тысячы тонаў жалеззя й нарабаванай раскошы гатовыя ў апошні раз каўтуць паветра й навак пагрузіцца ў пучыны.

А на малой палубе цыган-

скага выгляду боцман і пара ягоных падручных ліхаманкава ўпакоўваюць свае валізы. Тут толькі яны ведаюць, што грамадзяная махіна вось-вось пойдзе на дно. Спяшаюцца, рассяваюць па кішэнях пачкі грошай. Тут ужо ня зважаюць — хто Ціця, хто Віця, хто славянін, а хто чужародец. Ува ўсіх аднолькавы выраз твару. Насыцены мордачкі дробных рызанаў, зморшчаныя страхам, аж натапыраныя вусікі й ашчэраныя зубы. Гэта адзіная банда, якая ўсіх давяла да бяды, а цяпер цішком, задыхваючыся ад боязі, выносіць з чорнага ходу рэчы. Вось гэты, з агромністым багажом і мінай тупога ўрода, калісьці сарваў з грот-мачты дзяржаўны сыяг. Вось гэты, ускуранцы, з павадкаю пільнага пацучыскі, выноўваў крамолу па трумах. А гэты, акулярысты шкпіэр, бледны настолькі, што кучаравая шавялюра здаецца парыком — гэты да апошняе хвіліны будзе вяшчаць з радыё-рубкі, што ўсё спакойна, бяз панікі, што прабоіны залатаюць, што ўсё гэта прашукі нацыянал-тэарыстаў... І будзе гробіць усіх пасажыраў, таму што ўпэўнены — месца ў лодцы яму забяспечанае. Яны, яшчэ на параненым судне, прытысячах жывых пасажыраў ужо прыкідваюць, разьлічваюць, як будуць апроўдваць катастрофу ў судзе. Як будуць тапіць адно аднаго ўжо тады, на беразе.

А пасажыры ня хочуць і думаць пра тое, куды Тытанік плыве. Іх

цікавіць, чаму затрымліваецца вячэра, чаму ня вынесьлі портэру тым, хто гуляе ў гольф. Яны грэблівя назіраюць камандай, якая чамусьці нэрвеецца й таемна перашэптываецца ў кубрыку.

Тытанік загіне. Ня вераць. Такі калясальны... Там жа гарантыя на стагодзьдзі. Там жа колькі дзесяткаў адсекаў, там жа магутныя помпы...

Там жа столькі людзей. Там жах колькі трупай.

Я паўтараю, трывога. Тытанік пойдзе на дно разам з капітанам, з усім майном і велізарнымі грузамі. Гэта ведаюць усе, хто сядзіць у кіназале. І кожны таемна моліць, каб ягоны герой аказаўся ў шлюпцы. Ня трэба саступаць месца гэтай жанчыне. Ратуйся хутчэй! За борт падлетка. Якія дзеці, да д'ябла...

Там ужо паніка. Хтосьці адчуў свой апошні час і ўваччу ўжо тагасьветны вагонь. Хтосьці расьпіхвае стоўплёных пасажыраў, з жывёльнаю прагай ірвецца да месца ў шлюпцы. Хтосьці ў залі плача. Хтосьці ўжо ў вадзе.

Вам відаць на экране ўсіх. Вы бачыце, як яны кідаюцца па палубах. Бачыце, хто зь іх герой, хто падонак. Глядзіце ўважліва.

Запамінайце.

Гэта гіне Тытанік.

Віталь
СУПРАНОВІЧ:

ВОЛЬНЫЯ ТАНЦЫ Ў ВОЛЬНОЙ КРАЇНЕ

чарговая беларуская музычная імпрэза

15 красавіка ў менскім клубе "Рэзэрвацыя" адбудзецца трэцяя па ліку канцэрт-акцыя-дыскатэка "Вольныя танцы". Для тых, хто ня ведае паведамляю, "Вольныя танцы" — гэта штомесячны канцэрт, з удзелам вядомых і пачынаючых беларускіх гуртоў, які ладзіць "Беларуская Музычная Альтэрнатыва". Нагадаю, хто браў удзел у папярэдніх канцэртах.

"Вольныя танцы I" былі прэзэнтаваныя ў клубе "Акварыум" ды адзначыліся біццём шыбаў і ламаньнем дзвяроў прыхільнікамі беларускага року. Сьпявалі: NRM, Уліс, Зьніч, Склеп, Exist, Камэлот.

"Вольныя танцы II" ў "Рэзэрвацыі" прайшлі без эксцэсаў. Прасьпявалі Новае Неба, Flowerwill, Barfly's Dreams, Кальян, Deviation.

Урэшце, падчас "Вольных танцаў III" вы маеце магчымасьць пачуць гурты Гай, Сонца Мао, Правакацыя, Інтэльмэдыя, PostScriptum. Да канцэрту будзе прымеркаваная дыскатэка. Кошт уваходу 50'000 БРБ з фляе-

рам ды 60'000 безь яго.

Увага: гурты, што жадаюць выступіць падчас наступных акцыяў "Вольныя танцы" мусяць даслаць беларускамоўную праграмуна адрэсу: 220085 Менск, а/с 5, Віталію Супрановічу.

РАСТУЦЬ НАШЫЯ ШЭРАГІ

палку беларускіх партызанай прыбыла!

На днях у лідара аднаго зь лепшых беларускіх гуртоў NRM Лявона Вольскага нарадзілася дачка. Нагадаю, што жонка Лявона да сёньняшняга дня невядомая шырокім масам. Адзінае, што нам удалося даведацца — яе завуць Ганнай і працуе яна на Радзе 101.2. Нашыя віншаваньні!

ФЛЯЕР

**15 красавіка
20:00**

**БЕЛАРУСКАЯ МУЗЫЧНАЯ
АЛЬТЭРНАТЫВА**

прэзэнтуюе канцэрт-акцыю-дыскатэку

ВОЛЬНЫЯ ТАНЦЫ III

20:00 – 23:00

Гай, Сонца Мао, Правакацыя, Інтэльмэдыя,
PostScriptum

23:00 – 24:00

Беларуская дыскатэка

КЛУБ "РЭЗЭРВАЦЫЯ"
ВУЛ. БЯДЫ, 4

КОШТ: 60'000 З ФЛЯЕРАМ 40'000

ПАЎФІНАЛ!

Ура, шануюнае спадарства! Урэшце мы перамог супернікаў, уступаюць у бойкі дачакаліся паўфіналаў Двубою! Тыя, хто паміж сабою.

Такім чынам, першая пара — пераможца магутнага Скочкі, даўгавалосы й акулярны праграмайстар, інтэлектуал і вольны кансэрватар Аляксей Чарняеў — ён справа, і — трыбушальнік пільнага, учэпістага Янукевіча, дынамаўскі прадпрымальнік, высокі асілак арыйскага выгляду, Віктар Несенчук!

Першы ўдар (апэрокот): За каго Вы балееце на Дынама”?

За Джорджа Вашынгтона.

За каманду “Акулы Капіталізму”.

Другі ўдар (ніжэй пояса): Які тып жанчынаў Вам падабаецца? Калі ласка, выкарыстайце маладафронтаўскія ці, на Ваш густ, фронтаўскія прыклады.

Ну гандляр я: і падабаецца мне тып базарнай бабы, які ў МФ нярэдка і сярод хлопцаў.

Мне прасьцей вызначыцца ад адваротнага — не падабаюцца мне не-маладафронтаўскія жанчыны/дзяўчыны. За выняткам, канешне, патэнцыйных маладафронтавак.

Трэці ўдар (хук): Талісман Беларусі для Вас — гэта сусьлік, бусьлік, два буслы, зубр, зайчык, конік зь вершнікам... Карацей, хто?

На мой пагляд талісманам Беларусі сталася парачка буслоў — бяз дурняў, бо пасыла шматлюдных сэмінараў сп. Падгола кожнага разу на Управе БНФ пачалі аднекуль зьяўляцца кучы самаробных папяровых бусьлікаў.

Адзін бусел — талісман радзільнае клінікі, два — выцвярозьніка, тры — гэта ўжо глукі.

Герб Беларусі — Пагоня, талісман Беларусі — Я!

Накдаўн (лічым да трох): На Вашую думку, якія — чарнявыя, бялявыя ці, можа, лысыя ў палоску — зьяўляюцца сапраўдным колерам нацыі?

Бравы бялявы Бяляцкі... (рэдакцыя касуе другую палову адказу, а то лысыя пакрыўдзяцца)

Бялявыя, чарнявыя... Чарнявы — 'ось гэта моц!

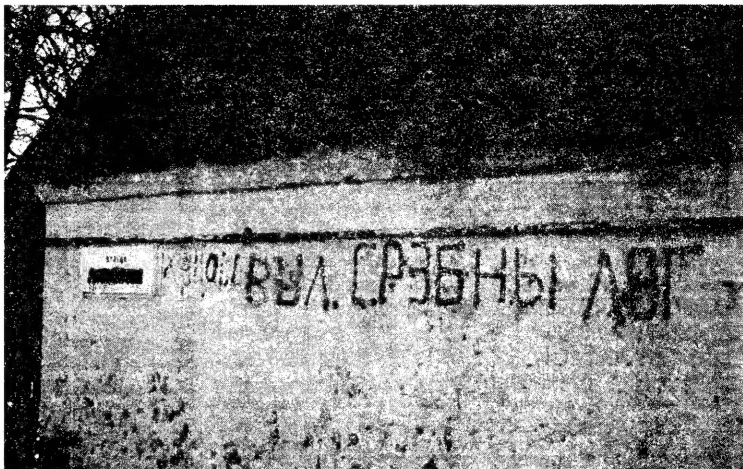
Маладафронтаўская Алімпіяда ўжо стала здымкам гісторыі. Яе падзеі вельмі шырока асвятляла айчынная й замежная прэса. У добрай сотні публікацыяў, здавалася б, знайшлі адлюстраванне ўсе больш-менш цікавыя моманты Спартовага Сьвята. Але ж сапраўдны дасьледнік заўсёды знойдзе для сябе поле дзейнасьці, на якім можна вырасьціць ня толькі лякальны скандальчык, але й сапраўдную сэнацыю сусьветнага маштабу.

Нашую ўвагу прыцягнула падзея, што адбылася ў Менску ўначы з 28 лютага на І сакавіка 1998 г., калі вузенькі серп маладзіка быў зацягнуты брудна-шэрымі хмарамі. Я маю на ўвазе не надыход календарнае вясны. У тую ноч адбылося яшчэ нешта: на сьценах дамоў зьявіліся надпісы. І былі гэта не шчыраваныя наконт В. Цоя альбо традыцыйны нацыянал-радыкальны вандалізм. Гэта былі спрадвечныя назвы вуліцаў. Вуліца Пляханава сталася Срэбным Логам, Маякоўскага — Ігуменскім трактам, Ванеева — Будзілаўскай, Гікалы — Бондараўскай, Слабадзкага — вуліцай Лявона Вольскага.

Рэдакцыя МВ правяла сваё сьледзтва, у выніку якога былі вылучаныя тры асноўныя версіі. Паводле першае, беларускія будынкі ня прыймаюць бальшавіцкія назвы,

І ДЗЕ Я?

творчасць нашых чытачоў

і наступнікі зруйнаваных рознымі акупантамі дамоў у адну ноч выявілі на сваіх сьценах маўклівы, але выразны пратэст. Другая версія прыпісвае акцыю старым нацыяналістам, якія маглі яе здзейсьніць, маючы на мэце давесці сваю адукаванасць і культурную перавагу над нацыяналістамі маладымі. Урэшце, прыхільнікі трэцяй версіі сьцьвярджаюць, што надпісы былі

зробленыя менавіта маладымі, і толькі для таго, каб выявіць сваю неадукаванасць і бескультур'е.

Тымчасам кампэтэнтныя ворганы (Інтэрпол і Сусьветная Асацыяцыя Ўфолгаў). Па факце зьяўленьня надпісаў узбуджаная шырокая хваля нацыянальных пачуцьцяў.

Сьледзтва працягвае штатны сьледчы МВ А.Я.

ТРУБА

памылкі мінулага

Ідэя была добрая. Выпакутваная на сотнях камуністычных дэманстрацыяў, падчас якіх цяжка было пазбавіцца мараў пра сваю акцыю такога ж кшталту. Гэткі нацыяналістычны Першамай. Зь дзеткамі, што нясуць сыяжкі, з моладзёду, што асвятляе шэсьце тысячамі ўсьмешкаў, з вэтэранамі руху ў галаве калёны. І, канешне, з аркестрам.

Аркестар мусіў быць абавязкова. Каб пасалідней. Каб надаваць страчаны зь цягам часу імпэт і так

знаёмае з тых далёкіх гадоў пачуцьцё, што жыць стала лепш. І, вядома, каб глушыць вяканьне маладых.

Аркестар мусіў быць. Па-іншаму сьвяткаваць проста ня ўмеюць.

Аркестар быў, і ўсё прайшло амаль што добра. Усе як мае быць: салідна, і нікому ня сьмешна. Не

да жартаў было й удзельнікам зьсесьця. І гэта правільна. Сьвята сур'ёзнае. Няма чаго лыбіцца ды араць. Што, падобна да пахаваньня? А вы думалі, бываюць жывыя легенды? Пажывіце з нашам.

Затое сьмешна было "ахоўнікам парадку". І радасна, лёгка пісаліся пратаколы на затрыманых маладафронтаўцаў. Можа, наступным разам яны дадуць нам свой аркестар, га? У сьвяточнай форме, дырыжор з шабляй. Будзе ўсё, як раней. Па-сапраўднаму. А можа й сыяг іхныя возьмем? Яны дадуць...

Л. ПЯТРОВІЧ

Р. С. Рэдакцыя разумее, што высновы ў спрэчках можна рабіць толькі выслукаўшы абодва бакі. Партыя бубнаў будзе надрукаваная ў наступным нумары.

працяг:

ДЫ-ДЖЭІ АДРАДЖЭНЬНЯ: СЬВІСЛАЦКІ СЬЛЕД

Калі ж хлопец зайшоў у харчовую краму, маючы на мэце крыху падсілкавацца, адразу прыгадаў праграмны артыкул, дзе было напісана пра немагчымасьць спажываньня Купалы з кока-калай, і таму набыў да колы пачак чыпсаў. Ідучы далей, ён з кожным рухам сківіцы пераконваўся ў слушнасьці словаў Шэфа Культурніцкага Спэцаддзелу.

Пад вечар, а пятай гадзіне, у школу на дыскатэку пачала сыягвацца моладзь. У фэе былі выцягнуты вялізныя калёнікі, узмацняльнік, магнітафон, сьвятламузыкальныя прылады.

На пачатку Аляксей паставіў лёгкую танцавальную музыку. Некалькі дзяўчатаў узыняліся з лаваў і пачалі няпэўна рухацца. Хлопец зразумеў: час брацца за мікрафон. Паставіў чарговую касэту, і павітаўшы ўсіх яшчэ раз, па ды-джэйску крута выгукнуў у залу: “А зараз

для дзяўчатаў, якія, як звычайна, сьмялейшыя, гучыць гурт Кветачкі (Blumchen) з гітом “Hera an Herz”. Паехалі!” Гіт сапраўды паехаў, але хлопцы танчыць і ня думалі. “Час даваць Беларушчыну!” — вырашыў Аляксей і ўключыў “Тыж мяне падманула”. Хлопцы засталіся на лавах, да іх хутка далучыліся й дзяўчаты. “Нічога, нічога, — ліхаманкава думаў напружаны ды-джэй, — зараз дамо гарачыні!” І паставіў “Мела мамка тры сыночкі” не забыўшыся паведміць пра перамогу NRM на “Рок-караначы” 97”. Адказам на крыкі Лявона Вольскага з дынамікаў была мёртва цішыня. “Усё згинула!” — падумаў няшчасны Аляксей, але на дапамогу сыяляўся мясцовы нефармал, які праціснуўся да пульту й сунуў Аляксею касэту: “Пускай! Усе будучы таньчыць!”. Аляксей кінуў хлопцу за пультам, той уставіў касэту і...

загучала “Арыя”. “Но Россия жыва...” — араў вачкамі, а змучаны хлопец напружана шукаў адказу на пытаньне “што рабіць?!” але з запаленым глуздой выплывалі, чамусьці, толькі словы Шэфа пра тое, што “беларусы не мацюкаюцца, а толькі лаюцца”. “Не! Толькі ня лаяцца” — сыяўшы сківіцы загадаў сабе Аляксей, і з нечака на абуджанай энэргіяй загадаў асыстэнтку за пультам ставіць “Песьнярок”. Круціў тры песьні запар — тры лепшыя. Вынік ранейшы...

“Запуская замежнае, хай дзяўчаты патанчаць!” — здаўся хлопец. Але агенты ФСБ ня спалі, і праз колькі хвілінаў з дынамікаў паляцела: “На белом-белом покрывале января...”. Каб ад-

помсьціць Аляксей напрыканцы яшчэ раз шахрахнуў “Беларускае Дыска”. Думкі ў галаве мітусіліся натыкаючыся на завіслыя над спусьцелай залай словы: “ты ж мяне, маладога, з уму-розуму зьвяла...”

Калі дыскатэка ўжо даўно скончылася, супакоены Аляксей ехаў у цягніку ў Менск і ціха разважаў: “Нічога, блін, першы блін, зразумела, камьяком...”

Але цяпер ён ужо без усялякіх умоваў — Ды-Джэй Адраджэньня. Як яму цяпер звацца? DJ Alex? DJ Mouse? Ці проста і з густам DJ of Renaissance? Ён засынаў і грукалі колы, грукалі, як дыскатэчны рытм, як уступ да мэлэдэі сапраўднага Дыска...

Аляксей СЬВІСЛАЦКІ

Р. С. Усе факты і асобы, а таксама словы, знакі прыпынку і вы, шановныя чытачы, — выдуманьня аўтарам. Але дасьведчаньня людзі сыяврджаюць, што ўсё апісанае загадкавым чынам мела месца ў сапраўднасьці, і менавіта ў р/ц Сьвіслач, 6 лютага 1998 г. ад нараджэньня Хрыстова.

ПРЫЕМНА ЧУЦЬ...

• З посьпехам прайшла першая беларуская дыскатэка ў МАР’ІНАЙ-ГОРЦЫ. У прэрэвах паміж песьнямі сярод больш як двух сотняў наведвальнікаў былі праведзены разнастайныя конкурсы, якія выклікалі вялікую зацікаўленасьць ува ўсіх прысутных. Была абраная лепшая пара дыскатэкі, здаравезная гіра дапамага ла вызначыць самага моцнага хлопца, але кульмінацый стаў конкурс “Міс дыскатэка”. Заля, якая выконвала ролю журы, так і ня здолела абраць найпрыгажэйшую сярод двух фіналістак, таму прызы былі ўручаныя абедзьвюм дзяўчатам. Тымчасам мясцовыя бэпээсэмнікі вырашылі сарваць злавесныя пляны нацыяналістаў, дзела чаго прапанавалі мясцовай шпане зьбіць маладафронтаўцаў, паабяцаўшы разьлічыцца сырытэсавымі напоямі.

Спакусіўшыся, шпана рушыла ў атаку...

На працягу гадзіны ў розных месцах Мар’інай-Горкі адбываліся жорсткія бойкі. Маладафронтаўцы аказаліся дастойнымі нашчадкамі К. Астроўскага, і нягледзячы на двукротную перавагу праціўніка, разангалі ахамейшых паў-

дуркаў па падваротнях. Яшчэ тыдзень маладафронтаўцам спрабавалі адпомсьціць за ганебную паразу, але штотаз нарываючыся на непрыемнасьці, шпаняты сьціхлі, і зараз ходзяць па вуліцах зь вялікай асьцярожнасьцю.

• У БАБРУЙСКУ на Дзень волі былі вывешаны 20 сыягоў. Суцэльныя суткі давалася працаваць мясцовым міліцыянтам і пажарнікам, каб бабруйскія вэртыкальныя маглі хадзіць па горадзе без рызыкі атрымаць інфаркт ад нечэкана пабачанага бел-чырвона-белага палотнішча.

• У МАГІЛЕВЕ на 1 красавіка плянуецца сьцёбны пікет. Сябры МФ і БНФ будучы стаяць зь лэзунгамі нахштальт “Саша, я быў ня праў!” Маючая адбыцца акцыя чамусьці вельмі напалохла мясцовую вэртыкаль, прынамсі перад міліцыянтамі была пастаўленая задача абадраць улёткі любымі сродкамі. У выніку, на сьцэнах, дзе была надта трывала паклееная агітацыя, сталі зьяўляцца выбаны й нават дзіркі.

ГОРАДНЯ: МАЛАДЫ ФРОНТ НЕ РАЗЬБІЦЬ, НЕ СПЫНІЦЬ, НЕ СТРЫМАЦЬ!

моладзь адзначыла 80-я ўгодкі БНР

Гарадзенская моладзь распачала сьвяткаваньне 80-х угодкаў БНР яшчэ 7 сакавіка. У гэты дзень адбыліся пікеты, прысьвечаныя Дню Волі. Моладзь таксама зьбірала подпісы ў абарону Лабковіча, Шыдлоўскага й Кабанчука. Было сабрано 170 подпісаў у падтрымку палітвязьняў.

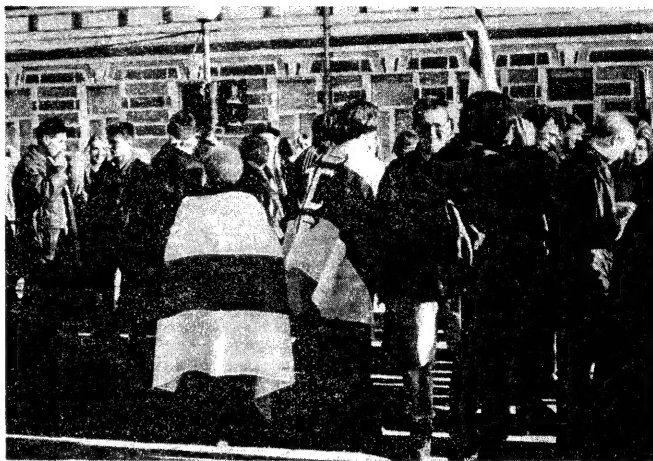
Маладафронтаўцы выйшлі на пікет не адно з плякатамі, але і з магнітафонам. Песьні Сокалава-Воюша, Данчыка, кампазыцыі NRM стваралі такую патрыятычную атмасфэру, што ў вачох у людзей зьяўляліся сьлёзы. А пад “Магутны Божа” стварылася такая чарга жадаючых падпісацца за палітычных зьняволеных, якой не пабачыш і ў краме. А да Маладога Фронту моладзь далучалася суцэльнымі гуртамі.

15 сакавіка Гарадзенскі гарвыканкам адмовіў Маладому Фронту ў павядзеньні лёгкаатлетчнага прабегу, прысьвечанага

Дню Волі, што, натураляна, ніякім чынам анікога не зьбянтэжыла. Моладзь рыхтавалася да будучых баёў.

22 сакавіка Гарадзенскі МФ пад сваёю харугвай удзельнічае ў сьвяточным шэсьці й мітынг у Менску, і пасьпяхова, без людзкіх стратаў (у адрозьненьне ад беларусьцяў ды навапалачанаў), пакідае горад, уцёршы нос міліцыі.

25 сакавіка гарвыканкам Горадні забараняе сьвяткаваньне Дня Волі, падчас якога плянаваліся: рок-канцэрт з удзелам гуртоў NRM, Новае Неба і Уліс, мітынг, сьвяточная вечарына ў памяшканьні

Моладзь Горадні сьвяткуе не зважаючы на забароны

тэатру і выстава. На парэджаньне Гарадзенскае Рады БНФ пра магчымы наступствы бясспартыўна старшыня гарвыканкаму А. Пашкевіч паабяцаўся зламаць Фронту хрыбет.

Але Малады Фронт было ўжо не разьбіць, не спыніць, не стрымаць. На ведаўшы выставу “Па-

гони”, “Радзіма, Свабода...”

На падаўленьне маладых апазыцыянераў была ў баявым парадку сыягнутая ўся міліцыя. Была абвешчана апэрацыя “Шчыт”. Але “ахоўнікам парадку” ці духу не хапіла, ці сумленьне замучыла — яны так і не адважыліся атакаваць. Наадварот, моладзь зацёрла ў калёне двух апэратараў гэбэ, і яны перапуджаныя да смерці, ледзь выбраліся.

Але гэта было яшчэ ня ўсё. У ноч з 25 на 26 сакавіка моладзь нанесла яшчэ адзін удар. Увесь горад быў расьпісаны лезунгамі: “Далоў рэжым”, “Жыве Беларусь!”, “Лука — сатана!”.

Гарадзенскія ўлады запамінаць гэты дзень. Зямля будзе гарэць пад нагамі, бо судзіць іх будзе Беларусь!”, “Жыве Беларусь!”

Сяржук ГАРАДЗЕНСКІ

Дзень Волі ў Менску

Віншуст Лявона Вольскага!

ВЫРАБЫ'99

наш адказ кандыдатам у П.. рэзыдэнты

Ё-маё, не магу ўрубіцца ўва ўсе гэтыя выбаркі ды разборкі. Ці то яны непераборлівыя, ці перавыбарлівыя — лідзеры нацыі, адно слова. То яны бары, то рабы — а так абое рабое, карацей, вырабы 1994 года з тэрмінам годнасьці, даўно прамінулым. Ды ўвогуле бяз тэрміну, бяз годнасьці. Як жа ім хочацца, гэтым бескарысным выкапням, павырабля... Пардон, павыбірацца — выбрацца зь ямы праз выбары. Выбярэ мяне, выбярэ мяне, я зраблю Сашку, зараблю башкі. Я вырублю, а я выраю, я з выраю, а я зь вераю, я раю, а я верую, я проста выю, а я — гэта вы... Дзевяноста дзевяць спосабаў выбрацца куды хочаш. Нават дзевяноста дзевяць і дзевяць дзясятых.

Багданкевічу здзеца, што яму Богам дадзена ня толькі прозьвішча, а яшчэ й бясспрэчнае гледзішча, і ён выбірае Карпенку (і гатовы здымаць зь яго пенку). Але тут выскоквае 'шчэ адзін і клянецца: ня богі гаршчкі абпальваюць, а Ганчары; дарма што ў гэтага ганчара гаршчкі атрымоўваюцца толькі начныя. Але ўжо галосаць і сацыял-дэмакраты, як гэта ў іх прынята, аж на тры галасы. Адныя крычаць: Статкевіча! Другія — а Шуш вам! А трэція — не пад стаць статкевічаву, не пад чуш шушкевічаву, а сечку — не асечку, а Сечку...

Змагайцеся, братцы. Шчасьліва абрацца.

Пісучы ШУСТРЫК

Галоўны рэдактар: Павал СЕВЯРЫНЕЦ
Адказны за друк: Ф. СКАРЫНА
Макетоўшчык: Page MAKER 6.5
Рэдакцыйная калегія: Павал СЕВЯРЫНЕЦ, Сяржук ПАЎЛЕНКА,

Алесь АСПІЦОЎ, Аляксей ШЭІН, Яўген СКОЧКА, Віктар НЕСЕНЧУК, Цімафей ДРАНЧУК
Наклад: 299 асобнікаў
Тэл./Факс: 233-50-12